

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/848/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1208203636
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1208203636.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej, a členov senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej, v právnej veci navrhovateľa: H. S. O., nar. XX.XX.XXXX, B. XX, L., proti odporcom: 1/ Stavebné bytové družstvo Bratislava II, IČO: 00 169 382, Strojnícka 8, Bratislava, 2/ SR - Ministerstvo spravodlivosti SR, IČO: 00 166 073, Župné námestie 13, Bratislava, 3/ SR - Generálna prokuratúra SR, IČO: 00 166 481, Štúrova 2, Bratislava, 4/ SR - Ministerstvo vnútra SR, IČO: 00 151 866, Pribinova 2, Bratislava, 5/ SR - Národná rada SR, IČO: 00 151 491, Námestie Alexandra Dubčeka 1, Bratislava, o zaplatenie istiny 600.099,20 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 27. júna 2014, č.k. 10C 38/2008-208, a proti uzneseniu tohto súdu zo dňa 27. júna 2014, č.k. 10C 38/2008-214,takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**
Odporcom 1/ až 5/ náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**
Napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa č.k. 10C 38/2008-214 zo dňa 27.06.2014 **z r u š u j e .**
Meno navrhovateľa v rozsudku súdu prvého stupňa č.k. 10C 38/2008-208 zo dňa 27.06.2014 a v uznesení súdu prvého stupňa č.k. 10C 38/2008-214 zo dňa 27.06.2014 **o p r a v u j e t a k**, že správne meno navrhovateľa znie „Otto“.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa po pripustení jeho zmeny domáhal od odporcu 1/ zaplatenia istiny vo výške 100.000 eur spolu s úrokom vo výške 75.164 eur a istiny vo výške 10.124 eur spolu s úrokom 7.407 eur, a od odporcov 2/ až 5/ spoločného a nerozdielného zaplatenia istiny vo výške 2.389,90 eur spolu s úrokom 1.748 eur, istiny 281.783,10 eur spolu s úrokom 205.556 eur, istiny 39.832,70 eur spolu s úrokom 29.145 eur, a istiny 165.969,50 eur spolu s úrokom 121.440 eur. Ďalším výrokom nepriznal odporcom náhradu trov konania. Vec posúdil právne podľa ust. § 24, § 25 a § 27 zákona č. 42/1992 Zb. o úprave majetkových vzťahov a usporiadaní majetkových vzťahov v družstve, § 4 ods. 1 písm. a) b) c) e) g) a i), § 15 ods. 1 a 2, a § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, a § 420 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, a dospel k záveru, že návrh navrhovateľa nie je dôvodný. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na to, že navrhovateľ uviedol, že sa domáha náhrady škody za nečinnosť štátu vo veci vymáhania splnenia povinnosti podľa zákona č. 42/1992 Zb., ktorý ukladá vydanie bytu oprávnenej osobe, teda otcovi navrhovateľa, a že jeho návrh sa týka aj náhrady škody z titulu zásahu do rešpektovania jeho práva na obydlie, do jeho majetku a osoby. Navrhovateľ si uplatňoval náhradu škody od odporcu 1/ podľa § 24 a § 25 zák. č. 42/1992 Zb., a od odporcov 2/ až 5/ z titulu objektívnej zodpovednosti za celý právny problém ohľadom bytu, v ktorom mal právo bývať, pretože odporca 1/ použil represívne zložky štátu, aby ho deložoval z bytu. Suma, ktorej zaplatenia sa domáhal od odporcu 1/ predstavuje hodnotu bytu a pivnice, suma 2.389,90 eur predstavuje jeho bolestné, pretože sa po návrate z väzby liečil na zápal nervov, sumu 281.783 eur

požaduje za krivé obvinenie z trestného činu všeobecného ohrozenia, suma 39.832,70 eur predstavuje rozkradnutie jeho bytu neznámou osobou, hoci jeho veci mali byť umiestnené do úschovy, a požadovaná suma 165.969,50 eur predstavuje všetky nároky, ktorých istina prevyšuje 100.000 eur ako majetkové škody, ktoré vznikli v dôsledku jeho neprítomnosti v byte, záhrade a v pivnici. Odporcovia žiadali návrh navrhovateľa zamietnuť.

Skonštatoval, že navrhovateľ nárok na náhradu škody proti odporcovi 1/ zdôvodnil tým, že odporca 1/ neuzavrel s jeho rodičmi zmluvu o prevode bytu do osobného vlastníctva, a preto jeho rodičia nemali povinnosť odporcovi hradiť náklady súvisiace so správou bytu. Odporca 1/ sa tým, že si ponechal hradiť nájom, podľa navrhovateľa bezdôvodne obohatil, a tým, že podal návrh na vypratanie nehnuteľnosti, pričom navrhovateľ bol z bytu deložovaný, nesie zodpovednosť za škodu, a to za predmety a listiny, ktoré navrhovateľovi chýbajú. Uviedol, že navrhovateľ argumentoval tiež tým, že odporca 1/ nie je platne zapísaný ako družstvo v Obchodnom registri, a nemôže sa vyhnúť likvidácii. Z výpisu z Obchodného registra zistil, že odporca 1/ je v Obchodnom registri ako družstvo zapísaný odo dňa 01.09.1960, a aj v súčasnosti, z čoho vyvodil, že k jeho zániku ani k likvidácii nedošlo, a preto tvrdenia navrhovateľa o tom, že nie je platne zapísaný, vyhodnotil ako irelevantné, vychádzajúc zo skutočností vyplývajúcich z Obchodného registra, o ktorých platí domnienka ich pravdivosti, keďže nie je v jeho právomoci preskúmať platnosť resp. neplatnosť zápisu odporcu 1/ do Obchodného registra. Nárok navrhovateľa na náhradu škody voči odporcovi 1/ právne subsumoval pod ust. § 420 ods. 1 a 2 Obč. zák., a vysvetlil predpoklady zodpovednosti za škodu, ktoré musia byť splnené kumulatívne, a to porušenie právnej povinnosti, vznik škody ako majetkovej ujmy, príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom škodcu a vzniknutou škodou, a zavinenie toho, kto škodu svojím protiprávnym úkonom spôsobil. Z vykonaného dokazovania vyhodnotil, že navrhovateľ nepreukázal porušenie právnej povinnosti odporcom 1/, v dôsledku ktorého mu mala vzniknúť škoda. V tejto súvislosti poukázal na to, že navrhovateľ za porušenie právnej povinnosti považoval konanie odporcu 1/, z podnetu ktorého bol deložovaný z bytu na Š. XX Y. L. (ďalej len „byt“), pričom však nepredložil žiadne listinné a ani iné dôkazy, z ktorých vyvodzoval zodpovednosť odporcu 1/ za škodu. Navrhovateľom uplatnenú škodu, ktorá mu mala vzniknúť na predmetoch a listinách, ktoré boli súčasťou bytu, vyhodnotil ako nepreskúmateľnú, keďže navrhovateľ počas konania neuviedol, ktoré predmety či listiny mu chýbajú, z čoho pozostáva voči odporcovi 1/ uplatnená škoda, ani akým spôsobom dospel k jej výške. Uviedol, že účastníkov sporového občianskeho súdneho konania zaťažuje dôkazné bremeno, teda povinnosť preukázať svoje tvrdenia v zmysle ust. § 120 ods. 1 O.s.p., a že procesný neúspech v spore postihuje toho, kto dôkazné bremeno neunesol. Dospel potom k záveru, že nakoľko navrhovateľ v konaní nepreukázal, že odporca 1/ porušil v súvislosti s jeho deložovaním z bytu právnu povinnosť, a nepreukázal ani vznik škody, neunesol dôkaznú povinnosť. Nárok navrhovateľa na náhradu škody voči odporcovi 1/ preto vyhodnotil ako nedôvodný.

Vychádzajúc z ust. § 451 ods. 2 Obč. zák. dospel tiež k záveru, že navrhovateľ rovnako nepreukázal, že sa odporca 1/ bezdôvodne obohatil tým, že si bez právneho dôvodu ponechal nájom, ktorý rodičia navrhovateľa platili do roku 1996. Vyhodnotil, že toto tvrdenie navrhovateľa zostalo len v rovine jeho úvah bez akejkoľvek právnej a skutkovej argumentácie. V tejto súvislosti poukázal na konania sp. zn. 7C 76/2005, 31Ro 671/2005 a 12C/182/2004, vedené proti navrhovateľovi na Okresnom súde Bratislava II, v ktorých bol navrhovateľ žalovaný odporcom 1/ za neplatenie úhrad spojených s užívaním bytu a zaviazaný povinnosťou uhradiť nájomné, preto jeho tvrdenia o akejkoľvek neoprávnenosti odporcu 1/ účtovať nájomné, resp. úhrady za užívanie bytu, vyhodnotil ako nepravdivé. Nemal tiež za preukázané, že došlo k zásahom do práv navrhovateľa chránených ust. § 11 a nasl. Obč. zák.. Vyhodnotil, že i keď navrhovateľ tvrdil, že mu vznikla škoda z titulu zásahu do rešpektovania jeho práva na obydlie, majetok a jeho osobu, tieto tvrdenia žiadnym spôsobom nepreukázal. Skonštatoval, že k vyprataniu navrhovateľa z bytu reálne došlo, nebolo však preukázané, že jeho deložovanie bolo nezákonné.

Po zistení, že navrhovateľ neuviedol právnu kvalifikáciu, o ktorú opiera svoj nárok na náhradu škody voči odporcom 2/ až 5/, posúdil jeho nárok podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. vyhodnotiac, že nakoľko odporcom 2/ až 5/ je Slovenská republika zastúpená rôznymi orgánmi, navrhovateľ sa domáha náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, alebo nesprávnym úradným postupom. Na námietku odporcov o nedostatku pasívnej legitímácie uviedol, že pasívna legitímácia Slovenskej republiky je nespochybniteľná, keď posúdenie, ktorý orgán je príslušný konať v mene štátu, má len procesný význam z hľadiska predmetu sporu. Mal za to, že navrhovateľom uvedené označenie štátnych orgánov je správne, keďže sa voči nim domáhal náhrady škody z rôznych právnych titulov, keď odporcu 5/ žaloval za nesprávne a "zlé" vydané zákony, odporcu 3/ a 4/ za krivé obvinenie z trestného činu všeobecného

ohrozenia a odporcu 2/ za postup a rozhodnutie všeobecných súdov. Zdôraznil, že z ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. vyplýva, že nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím si môže účastník uplatniť len vtedy, ak nezákonné rozhodnutie, v súvislosti s ktorým mala vzniknúť škoda, bolo napadnuté opravným prostriedkom, a zrušené alebo zmenené príslušným orgánom. Vyhodnotil, že navrhovateľ v konaní nepredložil žiadne nezákonné rozhodnutie odporcov 2/ až 5/, ktoré bolo na základe ním podaného opravného prostriedku zmenené, prípadne zrušené, a ktoré by zakladalo zodpovednosť Slovenskej republiky za údajnú škodu navrhovateľa, ale prezentoval opäť len svoj subjektívny pohľad na rozhodnutia vydané príslušnými štátnymi orgánmi súvisiace s jeho deložovaním z bytu na Š. XX Y. L., s ktorými sa pravdepodobne nestotožnil, ktoré však boli vydané v súlade správnym poriadkom Slovenskej republiky. Vyhodnotil, že v konaní nebol preukázaný ani nesprávny úradný postup odporcov 2/ až 5/. Poukázal tiež na to, že navrhovateľ nepožiadaval o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Po závere, že bez existencie nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu nemohla navrhovateľovi vzniknúť škoda, vyhodnotil jeho návrh proti odporcom 2/ až 5/ ako neopodstatnený. Keďže nemal za preukázané, že by došlo k vzniku škody na strane navrhovateľa porušením akejkolvek právnej povinnosti odporcami 1/ až 5/, návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p..

Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ včas odvolanie, a žiadal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Poukázal na to, že byt úspešne vydržal od roku 1992, lebo vtedy jeho otec Y. O. žiadal odporcu 1/ o jeho prevedenie do osobného vlastníctva, a toto právo prešlo z otca na neho, lebo s otcom v byte býval a je jeho právnym nástupcom. V tejto súvislosti považoval za irelevantné, že je byt zapísaný v katastri nehnuteľností na odporcu 1/, zdôraznil, že platí dedičské právo a jeho vlastnícky titul, keď mal za to, že súd prvého stupňa obchádza zákon, pričom nemal za zrejmé, z akej právnej normy sudkyňa odvodila, že odporca 1/ nemusí byť vydať. Namietal, že súd prvého stupňa neprerokoval vec v intenciách európskeho práva v nadväznosti na náhradu jeho škody v dôsledku neprimeraného zásahu odporcov do jeho práva na rešpektovanie obydlia, majetku a osoby, a pre nečinnosť štátu dôsledkom nesprávneho úradného postupu štátnych orgánov na strane odporcu. Uviedol, že odporca byt uzurpoval, aj keď ho bol zo zákona povinný vydať do vlastníctva oprávnenej osoby, k čomu použil na jeho deložovanie, hoci bol dedičom oprávnenej osoby, štátne represívne zložky. Argumentoval, že sa nedal vydierať a neplatil za správu bytu odporcovi 1/, ktorý mu hrozil zásahom na základe získaného predbežného opatrenia, a preto si zabezpečil ostrahu bytu strážnymi psami, čo malo zabrániť vstupu odporcu 1/ do bytu, nakoľko odporcovia 3/ a 4/ odmietali voči odporcovi 1/ zakročiť, a následne zneužili trestné konanie na jeho nedôvodné obvinenie (navrhovateľa) z trestného činu všeobecného ohrozenia chovom psov v byte, a uvalili na neho väzbu, pričom mu nepriznali právo byť zastúpený advokátom, ktorého mu ustanovili až dodatočne. Dopustili sa tak podľa jeho názoru nesprávneho úradného postupu s objektívnou zodpovednosťou za škodu priamym zásahom do jeho osobnej slobody a obydlia. Odporca 1/ počas jeho neprítomnosti byt vypratol alebo rozkradol, a následne ako vlastník byt nezákonne predal. Uviedol, že rozkradnutie jeho vecí odmietli trestné zložky vyšetrovať, keďže údajne neboli dôvodnými podaniami, hoci mali postupovať inak než odmietat' vyšetrovanie alebo žiadané zabezpečenie vecí a psov, ktoré nechali Slobode zvierat beštiálne utraťiť, keď mal za to, že mali začať vykonávať procesné úkony a zistiť dôkazy z úradnej povinnosti. Poukázal na to, že odporcovia 3/ a 4/ ani Okresný súd Bratislava II nemali záujem vo veci konať a rozhodnúť ex offio napr. o predbežnom opatrení, a odporcovi 1/ schvaľovali tunelovanie právneho predchodcu navrhovateľa, na úkor ktorého sa bezdôvodne obohacoval, a jemu v rozpore so zákonom odňal dedičské právo bytu údajne preto, že neplatil za správu. Platenie za správu bytu odporca 1/ voči nemu uplatnil bezprávneho vzťahu na zmanipulovanom Okresnom súde Bratislava II. Vyjadril názor, že odporca 1/ sa neoprávnene obohacoval na úkor jeho otca Y. O., ktorého uviedol do omylu, že mu byt vydá, čo v rozpore so zákonom č. 42/1992 Zb. neurobil. Vklad vlastníckeho práva odporcu 1/ k bytu do katastra nehnuteľností považoval za neplatný. Argumentoval, že zákon č. 42/1992 Zb. deroguje aj všeobecné údaje Obchodného registra, a že sudkyňa rozhodla na úkor porušenia zákona. Nesúhlasil so záverom súdu prvého stupňa, že odporca 1/ neporušil žiadnu právnu povinnosť, v dôsledku čoho by jemu vznikla škoda, a poukázal na zníženie majetku v dôsledku odmietania dedičského práva a vlastníctva k bytu. Vyjadril tiež pochybnosti o nezaujatosti vec prejednávajúcej sudkyne, a namietal uloženie poriadkovej pokuty. Mal za to, že má právo na náhradu škody podľa ust. § 5 ods. 1, 6 ods. 4 a § 7 zák. č. 514/2003 Z.z., lebo sa s ním ako s poškodeným nekonalo po tom, ako podal trestné oznámenia, nebol dodržaný postup v trestnom konaní, bola prekročená právomoc a došlo k nesprávne úradnému postupu. Poukázal na dôkazy, ktoré proti Slovenskej republike predložil, a to Dohodu o užívaní bytu, žiadosť o prevod bytu do osobného vlastníctva, LV č. 4355, zápisnice o trestných podaniach na družstvo a zápisnicu o jeho výsluchu ako

obvineného, ktoré považoval za spôsobilé na žalobu pre nesprávny úradný postup v trestnom konaní. Namietal, že súd prvého stupňa sa stránil európskeho práva a judikatúry, hoci on odporcov žaloval podľa európskeho práva, nebol nezávislý ani nestranný, lebo škoda vznikla napriek tomu, či súd zisťoval alebo nie, či vznikla, nakoľko by platil aj inštitút všeobecnej škody. Súdu prvého stupňa vytkol, že sa nezaoberal objektívnou zodpovednosťou odporcov za jeho škodu. Poukázal tiež na to, že v rozsudku je nesprávne uvedené jeho meno, čo preukázal rodným listom, podľa ktorého jeho meno znie „S.“ a nie „S.“.

Odporcovia 1/, 2/, 3/ a 5/ navrhli vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť ako vecne správny. Odporca 2/ navyše uviedol, že navrhovateľ nepreukázal opodstatnenosť svojho nároku na náhradu škody, keď nepodal žiadosť o predbežné prerokovanie, a nepreukázal ani jednu zo zákonom stanovených podmienok zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa považoval za správne a stotožnil sa s ním.

Odvolací súd preskúmal vec podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. v rozsahu odvolania navrhovateľa, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., s verejným vyhlásením rozsudku podľa ust. § 156 ods. 3 O.s.p., keď dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné. Napadnutý rozsudok potvrdil, nakoľko je vo výroku vecne správny, a keďže sa v celom rozsahu stotožnil i s jeho odôvodnením, v ďalšom naň poukazuje.

Podľa ust. § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Súd prvého stupňa zistil správne skutkový stav veci, vyvodil z neho správny právny záver a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil tak, ako to má na mysli ust. § 157 ods. 2 O.s.p.. V odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie, a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné. Uviedol, z akého dôvodu považoval návrh podaný navrhovateľom za nedôvodný, keď podrobne vysvetlil význam bremena tvrdenia a dôkazného bremena so záverom, že navrhovateľ neunesol v konaní dôkazné bremeno. V tejto súvislosti sa detailne zaoberal zisteným skutkovým stavom, ako aj podmienkami, ktorých kumulatívne splnenie je predpokladom zodpovednosti za škodu podľa Občianskeho zákonníka ako aj zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 514/2003 Z.z., a vyvodil správny záver, že navrhovateľ nepreukázal splnenie predpokladov na uplatnenie zodpovednosti odporcu 1/ za škodu, ani zodpovednosti štátu za škodu, pretože nepreukázal porušenie právnej povinnosti odporcom 1/ ani nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup, ako ani samotný vznik škody, pričom všetky svoje závery ako i právny názor vyčerpávajúcym spôsobom odôvodnil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia bol koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné, a jeho argumenty podporujú príslušný záver o nedôvodnosti návrhu navrhovateľa. Napadnuté rozhodnutie je tiež presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako aj závery, ku ktorým na základe týchto premis súd prvého stupňa dospel, sú pre právnickú ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne, a aj spravodlivé. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku a konštatuje ich správnosť (ust. § 219 ods. 2 O.s.p.). Keďže v takomto prípade ich nie je potrebné opakovať, v ďalšom na ne poukazuje, a vyjadruje sa len k odvolacím námietkam navrhovateľa.

V prvom rade považuje odvolací súd za potrebné zdôrazniť, že sa stotožňuje so všetkými závermi, ku ktorým súd prvého stupňa vo svojom rozsudku dospel, osobitne so záverom, že navrhovateľ sčasti neunesol ani bremeno tvrdenia, a že taktiež neunesol v konaní dôkazné bremeno, čo malo za následok zamietnutie jeho návrhu. V odvolaní, tak ako aj počas konania pred súdom prvého stupňa, poukazuje navrhovateľ na rôzne skutočnosti, ktoré subjektívne vníma ako konanie odporcu 1/ v rozpore so zákonom, resp. ako nezákonné rozhodnutia a nesprávny úradný postup orgánov štátu, a všeobecne kritizuje postupy odporcov, s ktorými sa nestotožňuje, poukazuje na to, že odporca 1/ byt vytuneloval, a jeho z bytu nezákonne deložoval a odňal mu dedičské právo, že bol nedôvodne obvinený z trestného činu a vzatý do väzby (hoci sám uviedol, že bol odsúdený), že orgány štátu a súdy nemali záujem vo veci rozkrádania jeho vecí z bytu a utratenia jeho psov konať, a že Národná rada SR vydala zlé

zákony a podobne. Žiadne zo svojich tvrdení však nepodložil konkrétnymi dôkazmi o tom, že mu vznikla škoda v ním žalovanej výške v príčinnej súvislosti s nejakým konkrétnym rozhodnutím, postupom alebo porušením právnej povinnosti. Bez toho, aby uviedol číslo rozhodnutia, ktoré považoval za nezákonné, alebo presne spisovou značkou označil konanie, v ktorom malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, ktorý by aj bližšie špecifikoval, a bez toho, aby vôbec navrhol a riadne označil dôkazy, ktorými mienil preukázať ním tvrdený nárok, len tvrdil nejaké nekonkretizované pochybenia, ktoré mali zapríčiniť jeho škodu, ktorú však taktiež žiadnym listinným alebo iným dôkazom nepreukázal. Z uvedeného je zrejmé, že záver súdu prvého stupňa, že navrhovateľ neunesol v konaní dôkazné bremeno, je správny. Súd totiž nerozhoduje na základe ničím nepodložených tvrdení účastníkov, ale na základe poznatkov získaných z vykonaných dôkazov a zhodných tvrdení účastníkov, a ktoré následne voľne podľa svojej logickej úvahy zhodnotí a dospeje k rozhodnutiu, čím sa súd prvého stupňa aj riadil.

Odvolací súd poukazuje na ust. § 120 ods. 1 veta prvá O.s.p., podľa ktorého sú účastníci povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia, a že z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý z ich existencie vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky, ide teda o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tvrdí. Ak navrhovateľ tvrdil, že mu vznikla škoda v žalovanej výške v priamej príčinnej súvislosti s porušením právnej povinnosti odporcom 1/, a nezákonnými rozhodnutiami a nesprávnym úradným postupom orgánov štátu, bol povinný tieto tvrdenia preukázať konkrétnymi dôkazmi. Dôkazmi, na ktoré poukazuje v odvolaní, neboli jeho tvrdenia o vzniku škody, a o nesprávnom úradnom postupe, nezákonných rozhodnutiach, alebo porušení právnej povinnosti preukázané, pričom v konaní pred súdom prvého stupňa žiadne relevantné dôkazy neprodukoval ani neoznačil a nežiadal vykonať (neuviedol ich ani v odvolaní), i keď bolo jeho povinnosťou označiť a predložiť súdu relevantné dôkazy na preukázanie ním tvrdených skutočností, keďže v opačnom prípade nemohol byť v konaní úspešný. Nakoľko navrhovateľ svoje tvrdenia nepreukázal žiadnymi hodnovernými dôkazmi, je namieste záver, že v konaní neunesol na svoje tvrdenia dôkazné bremeno, ako správne vyhodnotil súd prvého stupňa.

Odvolací súd sa vzhľadom na vyššie uvedené s právnymi závermi súdu prvého stupňa v plnom rozsahu stotožnil a v podrobnostiach na tieto poukazuje za využitia ust. § 219 ods. 2 O.s.p.. Dospel totiž k záveru, že vzhľadom na správne a vyčerpávajúce odôvodnenie napadnutého rozsudku by bola ďalšia argumentácia odvolacieho súdu len opakovaním záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa ust. § 219 ods. 1 ods. 2 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešným odporcom ich náhradu nepriznal, nakoľko si ju neuplatnili návrhom (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Napadnutým uznesením č.k. 10C 38/2008-214 zo dňa 27.06.2014 uložil súd prvého stupňa navrhovateľovi poriadkovú pokutu vo výške 200 eur s povinnosťou zaplatiť ju na účet Okresného súdu Bratislava II v lehote troch dní po právoplatnosti uznesenia. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že dňa 27.06.2014 sa konalo pojednávanie o návrhu navrhovateľa, na ktorom navrhovateľ použil voči súdu invektíva, a s krikom opustil pojednávaciu miestnosť. Poukázal na obsah ust. § 53 ods. 1 O.s.p., z ktorého vyplýva fakultatívna možnosť súdu uložiť poriadkovú pokutu osobám, ktoré rušia priebeh pojednávania, resp. sa správajú v pojednávacej miestnosti nevhodne, či už vyslovením nevhodným výrazov, prípadne krikom. Vyhodnotil, že navrhovateľ tým, že v pojednávacej miestnosti pri svojej ústnej výpovedi používal voči súdu invektíva a následne s krikom z pojednávacej miestnosti odišiel, rušil priebeh súdneho pojednávania. Preto mu v súlade s ust. § 53 ods. 1 O.s.p. uložil poriadkovú pokutu vo výške 200 eur.

Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ včas odvolanie, a žiadal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušiť. Nesúhlasil so záverom súdu prvého stupňa, že pred súdom použil invektíva, a poukázal na to, že tieto ani neboli v napadnutom uznesení konkretizované. Mal za to, že ak zvýšil hlas reagujúc na prerušovanie jeho prednesu sudkyňou, a uviedol, že „bez práv niet povinností“, nejde o invektívny, ale o právny výrok. Vyjadril názor, že nevhodne sa správala sudkyňa. Namietal tiež nesprávne uvedenie

jeho mena v napadnutom uznesení s poukazom na jeho rodný list, z ktorého je zrejmé, že jeho meno znie „S.“ a nie „S.“.

Odvolačný súd preskúmal odvolaním napadnuté uznesenie a konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p., a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa je dôvodné.

Podľa ust. § 53 ods. 1 O.s.p., tomu, kto marí uplatnenie základného práva iného účastníka konania alebo kto hrubo sťažuje postup konania tým, že v súdom určenej lehote neurobí súdom uložený úkon alebo nesplní jemu súdom uloženú povinnosť a svoju nečinnosť v konaní neospravedlní včas a vážnymi dôvodmi, alebo sa neustanoví na súd, hoci naň bol riadne a včas predvolaný a svoju neprítomnosť neospravedlnil včas a vážnymi okolnosťami, alebo kto neposlúchne príkaz súdu, alebo kto ruší poriadok, alebo kto urobí hrubo urážlivé podanie, súd môže uložiť uznesením poriadkovú pokutu až do výšky 820 eur.

Z obsahu spisu odvolací súd vo vzťahu k napadnutému uzneseniu zistil, že dňa 27.06.2014 sa v prejednávanej veci uskutočnilo pojednávanie. Zo zápisnice z tohto pojednávania vyplýva, že navrhovateľ najskôr súvisle vypovedal, a následne mu sudkyňa kládla otázky za účelom ozrejmenia navrhovateľom návrhom uplatnených nárokov. Po odpovedi navrhovateľa na jednu z otázok bolo vyhlásené uznesenie, ktorým súd prvého stupňa udelil navrhovateľovi poriadkovú pokutu vo výške 200 eur. Následne zaprotokoloval, že navrhovateľ počas pojednávania po invektívach, ktoré použil voči súdu, s krikom odišiel a opustil pojednávaciu miestnosť. V zápisnici z pojednávania však nie sú uvedené žiadne konkrétne invektíva, ktoré mal navrhovateľ voči súdu použiť, a nie z nej ani zrejmé, kedy tak mal urobiť.

Odvolačný súd s poukazom na zápisnicu z pojednávania zo dňa 27.06.2014 potom vyhodnotil, že vyhláseniu napadnutého uznesenia nepredchádzali žiadne navrhovateľom vyslovené a v zápisnici riadne zaprotokolované invektíva. Z predmetnej zápisnice tiež nevyplýva, že by súd prvého stupňa navrhovateľa pod hrozbou uloženia poriadkovej pokuty upozornil, aby invektíva nepoužíval. Ustanovenie § 53 ods. 1 O.s.p. upravuje postih účastníka konania alebo inej osoby sankciou, ak svojim konaním alebo nečinnosťou hrubo sťažuje postup konania. Pojem "sťažuje" predpokladá určitý trváci alebo dlhšie trvajúci stav. Poriadková pokuta je krajným opatrením, ktorú možno uložiť najmä vtedy, ak upozornenie, prípadne iné miernejšie prostriedky nevedli k náprave. Na základe vyššie uvedených zistení zo zápisnice z pojednávania, dospel odvolací súd k záveru, že súd prvého stupňa rozhodol o uložení poriadkovej pokuty nesprávne, nakoľko procesná situácia nenasvedčuje splneniu zákonom stanovených podmienok pre uloženie poriadkovej pokuty z dôvodu, že navrhovateľ hrubo sťažoval postup konania resp. rušil priebeh pojednávania tým, že použil voči súdu invektíva a že s krikom opustil pojednávaciu miestnosť. Ako už bolo uvedené vyššie, v zápisnici nie sú žiadne invektíva navrhovateľa, alebo jeho odchod z pojednávacej miestnosti s krikom, ktoré by predchádzali uloženiu poriadkovej pokuty, zaprotokolované. Či vôbec, a aké konkrétne invektíva navrhovateľ použil, nie je možné zo zápisnice zistiť. Odvolací súd preto konštatuje, že na uloženie poriadkovej pokuty navrhovateľovi nebol dôvod, ktorý by vyplýval zo zápisnice z pojednávania zo dňa 27.06.2014, na ktorom mu bola poriadková pokuta uložená.

Nakoľko súd prvého stupňa napriek dôvodom odvolania nevyužil možnosť rozhodnúť o poriadkovej pokute podľa ust. § 210a O.s.p., odvolací súd podľa ust. § 221 ods. 1 písm. i) O.s.p. napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušil, nakoľko nebol dôvod na jeho vydanie.

Odvolačný súd zistil v záhlaví napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, ako aj v záhlaví napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa zrejmú nesprávnosť, spočívajúcu v tom, že pri vyhotovovaní rozsudku a uznesenia došlo k uvedeniu nesprávneho mena navrhovateľa „S.“, keď správne malo byť podľa rodného listu, predloženého navrhovateľom, uvedené jeho meno „S..“ Odvolací súd postupom podľa ust. § 164 a § 222 ods. 3 O.s.p. túto chybu odstránil vo výroku svojho rozhodnutia, pričom uvedené pochybenie nepredstavuje takú vadu konania pred súdom prvého stupňa, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (ust. § 212 ods. 3 O.s.p.).

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.